

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 116

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã ôn tập hết chánh văn 5.4 **“Đức hạnh kém, cha mẹ tủi”**. Vì chương “Nhập tắc hiếu” quan trọng nhất trong Đệ Tử Quy, nên nó rất dài, chiếm 1/3 phân lượng toàn bộ giáo trình giảng giải của TS Thái. Do đó mà phần ôn tập chương cũng rất dài. Kính mong các bạn thông cảm.

Chúng ta ôn tập tiếp:

Chánh văn 5-5&6. “Thân ái ngã, hiếu hà nan; Thân tăng ngã, hiếu phương hiền” (cha mẹ thương để hiếu thuận, cha mẹ ghét vẫn hiếu kính)

Có 2 ý

1. Dù cha mẹ sai, vẫn phải có thái độ đúng với cha mẹ
2. Làm thế nào để chuyển hóa được cha mẹ? Chí thành, chí hiếu

Trong bài TS Thái có đưa ra 3 tấm gương: Một là của vua Thuần, hai là Vương Tường, và ba là Mẫn Tử Khiên, đều là hiếu kính với mẹ kế. Tại sao lại chỉ đưa tấm gương với mẹ kế, mà thầy lại ko đưa ra tấm gương với mẹ đẻ? Vì cô nhân có câu: *“Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghẻ mới thương con chồng”*. Cho nên mẹ kế thường là ác độc với con chồng, vậy mà còn hiếu kính được thì tại sao mẹ đẻ lại không thể làm được.

Vua Thuấn khi còn chưa tước vị thường xuyên bị mẹ ghẻ và cha tìm cách hãm hại, đẩy vào chỗ nguy hiểm nhất cho mà chết đi, một đi ko trở lại, thâm độc không gì thâm độc hơn;

Vương Tường thì giữa mùa đông giá lạnh, nước đóng băng hết thì đòi sao ạ? Bắt cá mang về cho mẹ kế ăn. Cay nghiệt ko gì cay nghiệt hơn. Rồi khi lớn đã có gia đình thì tìm cách đồ rượu độc để cho chết. Tàn độc không gì tàn độc hơn.

Mẫn Tử Khiên thì dù sao cũng bị nhẹ hơn là dì ghẻ cho con mình mặc áo ấm, còn cho Mẫn Tử Khiên thì phải chịu rét.

Thử hỏi có gì quý hơn sinh mạng? Vậy mà muốn lấy sinh mạng mình thì còn mối thù nào lớn hơn? Cay nghiệt thì ko gì bằng gì ghẻ. Vậy mà vẫn cứ hiếu kính không những ko thù địch mà vẫn hiếu kính, thì với mẹ đẻ dù bà có ác nghiệt cũng ko thể bằng, vậy tại sao lại ko thể hiếu kính được.

Đây đều là các tấm gương đáng để hàng hậu học chúng ta noi theo. Cho nên các Ngài mới thành danh đạo đức học vấn của mình: Người thì được làm vua (như vua Thuấn đây ạ), người thì làm quan lớn (như Vương Tường ạ), rồi tất cả thì đều được lưu danh sử xanh, từ Mẫn Tử Khiên, cho đến vua Thuấn này, rồi là Vương Tường này, đều được lưu danh sử xanh.

Chúng ta chuyển sang CHÁNH VĂN 6

Chánh văn 6-1. “Thân hữu quá, gián sử canh” (Cha mẹ lỗi, khuyên thay đổi)

Khuyên người nói chung cần chú ý những điểm gì gì? Có 7 điểm sau:

- ✓ 1- Mục đích khuyên
- ✓ 2- Thời cơ khuyên,
- ✓ 3- Thái độ khuyên
- ✓ 4- Phương pháp khuyên
- ✓ 5- Khuyên người Phải kiên nhẫn.
- ✓ 6- Khuyên người Phải có tu dưỡng
- ✓ 7- Khuyên người Phải được họ tin tưởng

Nếu như bạn hội tụ cả 7 điều này thì đảm bảo bạn thành công.

Chúng ta bắt đầu...

1. Mục đích khuyên

1- Phải một lòng muốn tốt cho đối phương

Không phải vì để thể hiện mình giỏi, cũng không phải vì là mình không chế người ta phải theo ý mình. Mà phải vì lợi ích của đối phương. Nếu cái điều đầu tiên này mà bạn ko làm được thì đừng có khuyên bảo gì vội.

2- Người được khuyên phải tiếp nhận được.

Một điều đầu tiên rất quan trọng là bản thân người đấy có nghe được cái lời nói thẳng này hay không. Bạn phải xem kỹ thì hãy nói, bằng không thì thôi, mà lại thành cãi cộ nhau.

3- Phải dạy trẻ tiếp nhận lời khuyên ngay từ nhỏ.

Ví dụ bạn nói với con rằng:

- Con có khuyết điểm, nhưng thường thì con không tự nhận ra được. Nó như một vết nhò trên mặt mình, nên con khó có thể nhìn thấy được. Vậy làm thế nào để thấy được khuyết điểm của mình? Có 2 cách:

Một là con tự soi gương, có nghĩa là hàng ngày phải tự phản tỉnh mình xem có vi phạm điều nào trong **Đệ Tử Quy** ko, để mà sửa chứ;

Hai là: Phải có người chỉ cho mình. Vậy thì mình phải cảm ơn người ta chứ. Còn nếu sân si lên đảm bảo không bao giờ người ta hé mồm nói với con lần thứ hai.

Cho nên mỗi khi bị phê bình, bất biết như thế nào, cứ việc gọi là cúi đầu cảm ơn đã, làm từ sự đã. Thế thì lâu dần chúng mới thành thói quen này. Còn nếu mà không thì đảm bảo là **“Nghe lỗi giận, nghe khen vui; bạn xấu đến, người hiền đi”**, bạn xấu đây chính là ai? Là “tiểu nhân đến” đấy ạ. Thì làm sao? “Trăm việc hư”.

2. Thời cơ khuyên

- 1- Phải giữ thể diện cho người, giữ thể diện thế nào? Khen ở nơi công cộng đông người; Nói lỗi ở nơi phòng riêng không có ai;

2- Với mình thì phải bỏ đi thể diện của mình;

Bạn cứ đối ngược 180 độ ấy là trúng. Đây là Hòa thượng nói. Cổ nhân cũng đã có tổng kết như sau: “Dĩ trách nhân chi tâm trách kỷ tắc quả quá, dĩ thứ kỷ chi tâm thứ nhân tắc toàn giao”

(tạm dịch:

*Trách người một trách mình mười,
Sẽ ít sai quấy, người đời ngợi khen.
Với mình tha thứ vốn quen,
Với người cũng vậy, thì giao tình bền lâu).*

Hàng ngày bạn xem nhé, bạn tha thứ cho bạn hàng trăm lỗi làm thì không sao, thậm chí bạn không có gọi lên trong đầu rằng là ta có lỗi, không hề có. Nhưng mà người cứ một lỗi nhỏ tí bằng con kiến thế này thì bạn soi cho bằng được. Bạn phải đổi lại, là đối với người thì lại phải bao dung, còn đối với mình thì lại phải rất nghiêm trách, thì bạn mới có thể thành tựu được.

3- Khi có cơ hội phải khuyên ngay, vì nếu chần chừ có khi mất người

Còn nếu như không phải cơ hội mà bạn nói thì bạn mất lời. Chẳng ai thèm nghe bạn cả, mà có khi người ta còn sân si lên.

3. Thái độ khuyên

Chánh văn 6.2 là nói điều này **“Di ngô sắc, nhu ngô thanh”** (Mặt vui tươi, lời hiền hòa) – Đây gọi là **“Hòa nhan ái ngữ”**

Còn nếu bạn ko có thái độ này thì dù bạn nói đúng, người nghe cũng rất khó tiếp thu, vậy là bạn thất bại rồi

4. Khuyên người phải kiên nhẫn.

Chánh văn 6.3 dạy điều này **“Gián bất nhập, duyệt phục gián”** (Khuyên không nghe, vui khuyên tiếp)

Vì sao khuyên người lại cần phải kiên nhẫn? Cổ nhân đã có câu là **“Giang sơn dị cải mà bản tính nan di”**: Có nghĩa là sông núi còn có thể đổi dời được, nhưng bản tính thì vô cùng khó dời, “nan” ở đây là khó. Vậy thì buộc lòng phải kiên trì thì thôi.

Ngay cả bạn cũng vậy. Ví dụ nhé: Bạn có một cái tật xấu là hay sân không chế chồng con chẳng hạn. Từ khi bạn vào đạo đến nay, đã 7 năm (bởi vì tôi tính ra là bắt đầu chúng ta sinh hoạt đạo tràng từ năm 2014 mà), bạn đã sửa được chưa? Nếu bạn chưa sửa được, thì bạn lại phải hiểu với người còn khó hơn như thế, vì người ta không vào đạo lâu như bạn. Cho nên bạn phải hết sức kiên nhẫn.

Tính kiên nhẫn với cha mẹ từ đâu mà có? Từ hiểu tâm mà có

5. Khuyên người thì người khuyên phải có tu dưỡng

Bạn không có tu dưỡng thì người xưa n có câu này đây ạ: “*Chân mình thì lấm bê bê, lại cầm bó đuốc mà vẽ chân người*”. Mình thì xấu ời là xấu, giờ lại dạy người là phải đạo đức thế này thế khác, mặc dù những lời bạn nói là đúng, như hoa trời rơi rụng, nhưng mà ko ai nghe bạn? Cho nên nhất định bạn phải có tu dưỡng.

6. Khuyên người thì phải được người tín nhiệm

Thứ nhất: Làm thế nào để được người khác tín nhiệm

Có 2 ý:

- Phải biết quán sát nhu cầu của người và
- Tận tâm, tận lực hy sinh phụng hiến vì người.

Tôi ví dụ: Như bạn không hề biết nhu cầu của người, bạn chỉ có cái nhiệt tình, thế bạn giúp lung giúp tung cả, cái người ta không cần bạn cũng giúp thì cũng không có giá trị gì cả. Thế ngược lại bạn quán sát được nhu cầu của người, và bạn cũng có cơ hội để giúp, nhưng bạn cũng lại không giúp, bạn bảo rằng là “thôi, tôi chỉ cần cái tâm này thôi”, thế thì cũng không được. Cho nên hai vế: Quán sát được nhu cầu của người và tận tâm tận lực hi sinh vì người.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe khi khuyên can đối với từng quan hệ của ngũ luân, thì điều gì là quan trọng nhất:

1- Với Quan hệ cha con: Phải là người con hiếu thảo nhất

Mỗi Khi cha mẹ cần thì bạn có ngay. Vậy thì người con này đáng tin nhất, khuyên cha mẹ dễ thành công nhất.

- 2- Với Quan hệ vua tôi: Là người hết lòng vì công việc quốc gia
- 3- Với Quan hệ vợ chồng: Là người chăm sóc gia đình tốt, và nói năng có chừng mực

Bạn phải nhớ hai vế “Là người chăm sóc gia đình tốt, và nói năng có chừng mực”. Nếu bạn chăm sóc gia đình tốt mà cuối cùng bạn nói năng không chừng mực, hơi một tí thì bạn gọi bốc hỏa lên, thì cũng không được. Còn nếu như bạn nói năng có chừng mực, lúc nào bạn nhẹ nhàng, hiền hoà, nhưng cơm thì không thổi, chợ không đi, con cái thì không tắm rửa, bẩn, hôi rình rình, nhà cửa thì rác rưởi từ đầu đến cuối thì dù bạn có nhẹ nhàng mấy cũng không ai nghe bạn.

- 4- Với Quan hệ anh em: Phải hết lòng quan tâm
- 5- Với Quan hệ bạn bè: Phải có sự qua lại lâu ngày

Bây giờ vừa mới quen một cái bạn bảo bạn nhiệt tình, bạn giúp người ta đủ thứ, ai người ta tin, người ta nghi ngờ chắc chắn đằng sau có âm mưu gì đây. Cho nên phải có sự qua lại lâu ngày.

Thứ hai: Đến nơi mới làm thế nào để có được tín nhiệm?

- Nhìn nhiều, nghe nhiều, nói ít, làm nhiều
- Khi kiến nghị không nói nhiều việc một lúc

Đã gọi là kiến nghị là để góp ý, chỉnh sửa người ta. Đưa một kiến nghị, người ta có khi còn chả nghe được. Người ta bảo “à ông định chê tôi đấy à, ông định bêu tôi đấy à”? Vậy mà lại Làm cho một dãy 10 trang thế thì chết.

7. Phương pháp khuyên

Chánh văn 6-4 là dạy chúng ta điều này **“Hào khắp tùy, thất vô oán”** (Dùng khóc khuyên, đánh không giận)

Thiện xảo phương tiện, thậm chí có khi phải dùng cả khóc để khuyên.

- 1- Con khuyên cha - Quan trọng là phải kiên trì;

Vì cha là bề trên nên nếu bạn khuyên ko khéo, lại ko kiên trì thì bạn sẽ rất dễ bị mắng là “trúng lại đòi khôn hơn vịt”

2- Cha khuyên con - Quan trọng là phải giữ thể diện cho con;

Nhỏ thì cha mẹ dạy dỗ con, gọi là dạy dỗ. khi chúng đã lớn thì gọi là khuyên, mà khi đã lớn thì chúng sẽ có thể diện với mọi người trong XH rồi. Cho nên bạn khi khuyên phải giữ thể diện cho con. Nếu bạn ko hiểu điều này thì bạn sẽ thất bại mà thôi, chúng sẽ ko bao giờ nghe bạn và thậm chí chúng con sân si lên, chúng bỏ đi luôn.

3- Bề tôi khuyên Vua – Quan trọng là phải thiện xảo phương tiện.

Có câu chơi với vua như chơi với hổ dữ, tính mạng của bạn là nằm trong tay vua rồi, nhưng khi vua sai bạn phải can ngăn, chứ ko thể “ngậm miệng ăn tiền” được. Bởi vì nếu như vậy thì bạn trở thành nịnh thần rồi, bạn trở thành cầu danh, cầu lợi rồi. Vậy thì thôi bạn không cần học đạo làm gì nữa. Vậy phải làm thế nào? Thiện xảo phương tiện là dùng các phương pháp khéo léo để khuyên can vua.

Ví dụ: Dùng nghệ thuật ngôn ngữ như Ngụy Trưng khuyên Đường Thái Tông, dùng sự chính trực, thậm chí dùng cả cái chết của mình như Bính Cát khuyên Hán Vũ Đế, dùng mưu trí để gỡ thể diện cho vua như Dĩnh Khảo Thúc khuyên Trịnh Trang Công. Đây là những người tôi hiền.

Vậy làm thế nào để có được tôi hiền?

- Một: “Tu thân giã” (là phải Tu thân), có đức ắt có người;

Người hiền tài thì cái trí của họ bao giờ cũng là vì dân vì nước, ko phải vì danh lợi của bản thân, nên nếu bạn có đức, ắt sẽ tự hút người ta đến với bạn, như là nam châm hút sắt từ, vì cùng trí hướng mà. Còn bạn là người tham, người ác thì ko bao giờ họ đến phục vụ bạn

- Hai: “Tôn hiền dã” (là tôn kính người hiền tài)

Câu chuyện về Lưu bị 3 lần đến am tranh của Khổng Minh để mời Khổng Minh vì người hiền tài (lại nói lại với bạn) họ ko vì danh lợi

- Ba: “Thân thân dã” (là thương yêu người thân)

Vì sao phải thương yêu người thân ạ? Bởi vì người thân là người gần gũi với mình nhất mà mình không thương yêu, thì người hiền tài làm sao họ có thể tin tưởng được rằng mình sẽ đối xử tốt với người ta.

Tiếp tục ạ

4- Vợ khuyên chồng - Quan trọng nhất là thái độ

Cô nói về lý đúng hết, nhà cửa gọi ngăn nắp gọn gàng đúng hết, nhưng thái độ của cô lúc nào cô cũng chồm chồm lên, không được.

5- Anh em khuyên nhau – Quan trọng là sự quan tâm, thương yêu và làm gương;

6- Bạn bè khuyên nhau - Quan trọng nhất là sự tín nhiệm

Làm thế nào để bạn bè có tín nhiệm?

- Phải có thời gian qua lại lâu ngày
- Phải có trí tuệ, và hơn nữa...
- Phải làm gương

Anh muốn khuyên được tôi thì tôi phải phục anh là giỏi về lĩnh vực này đã. Cho nên anh phải có trí tuệ. Còn muốn tôi tin anh thì anh cũng phải có thời gian qua lại lâu ngày. Lúc ấy mới có niềm tin chứ ạ. Rồi anh lại phải làm gương.

Vâng ạ! Chúng ta đã ôn tập xong phần I. Tôi xin nhắc lại chương nhập tấc hiếu có thể chia ra thành 3 phần:

Phần I: Khi cha mẹ còn đang tại thế phải hành xử thế nào? Từ chánh văn 2.1 “Cha mẹ gọi phải đến ngay” đến hết chánh văn 6.4 “Dùng khóc khuyên đánh không giận);

Phần II: Lúc cha mẹ bị bệnh thì phải làm gì? Từ chánh văn 7.1 “Cha mẹ bệnh ném thuốc trước” đến hết chánh văn 7.2. “Ngày đêm hầu ko rời bước”;

Phần thứ 3: Lúc cha mẹ quá vắng cần làm gì? Từ chánh văn 7.3 “tang 3 năm, thường thương nhớ” đến hết chánh văn 7.6 “việc người chết như người sống”, và cũng là kết thúc toàn bộ chương nhập tắc hiếu ạ.

Chúng ta đã ôn tập xong Phần thứ nhất: Khi cha mẹ còn đang tại thế hành xử thế nào.

Chúng ta bắt đầu ôn tập đến phần thứ 2: Lúc cha mẹ bị bệnh thì phải làm gì?

Chánh văn 7-1. “Thân hữu tật, dược tiên thường” (Cha mẹ bệnh, nếm thuốc trước)

Có 2 ý: Trị bệnh và Trị mệnh cho cha mẹ

1. Trị bệnh cho cha mẹ thế nào?

- 1- Thứ nhất: Nếu là thuốc bắc nếm trước xem có đủ ấm
- 2- Nếu là thuốc tây thì không cần nếm trước, nhưng nước để uống thuốc cũng phải vừa đủ ấm, không lạnh quá cũng không nóng quá
- 3- Dạy trẻ xử lý tình huống khi bố mẹ bị nguy cấp.

Ví dụ:

- Thuốc để ở đâu? Lấy thuốc nào?
- Điện thoại cấp cứu gọi số mấy?
- Số điện thoại người thân thích gần nhất

- 4- Dạy trẻ chăm sóc cha mẹ trên giường bệnh ngay từ nhỏ

[Bạn đừng bao giờ nghĩ rằng bé như Chu Bi hoặc Chu Bông nhà tôi, mà bạn không dạy. Chu Bi cũng 10 tuổi rồi đấy ạ. Bạn đừng coi thường nó là không biết.

Ngay như Chu Bim nhà tôi, mới chưa đầy hai tuổi. Sáng nay bố mẹ nó lại bị mắng một chập nữa. Bình thường nó rất là cang cường, thế nhưng mà sáng nay nó chạy vào trong phòng tôi, thì nó cứ thế nó “ạ” tôi liên tục. Thế đến khi tôi không mắng bố mẹ nó nữa thì lúc ấy nó mới thôi. Nó biết hết. Cho nên bạn phải dạy trẻ chăm sóc cha mẹ ngay từ nhỏ.]

2. Trị “mệnh” cho cha mẹ thế nào?

1- Phải hiểu Nhân quả của việc bố thí:

Bố thí tài thì giàu có, bố thí pháp thì được thông minh trí huệ, và bố thí vô úy thì được khỏe mạnh, khang kiện, sống lâu.

Cho nên bố thí luôn được lợi lạc. Có thể ví như đây là bạn thu hoạch nhưng ko ăn hết mà để một phần làm giống cho vụ sau bội thu hơn. Đặc biệt các bạn lưu ý phải bố thí được trong thời điểm này, vì đây là cơ hội cho các bạn bố thí, và là cơ hội để các bạn thoát khỏi đại dịch. Đừng bao giờ nghĩ là hôm nay hàng nghìn người chết là Sài Gòn, còn thì trừ ta ra.

Chúng ta tiếp tục...

Vì sao tuổi già có trí nhớ kém?

TS Thái có nói đến căn bệnh thế kỷ hiện nay là bệnh alzheimer. Rất nhiều người già bị chứng bệnh này? Nguyên vì đâu?

Có 2 nguyên nhân

- 1 là bạn phiền não tích tụ quá nhiều trong suốt cuộc đời;
- 2 là bạn ko dùng bộ não này nữa.

Bởi vì rất nhiều người già không phải làm gì, nên ko hề động não. Vậy thì cái bộ não này không sử dụng thì nó cũng sẽ chết. Cũng như cái tay cái chân bạn không vận động nó sẽ teo mà thôi.

Ở đây tôi xin chia sẻ với bạn về một người con chăm sóc mẹ bị alzheimer như thế nào:

Câu chuyện kể về một vị giám đốc người Ireland, 44 tuổi. Anh ấy sống và làm việc ở Italy. Vào năm 2013 thì bà mẹ anh, 77 tuổi bị chẩn đoán là Alzheimer. Anh bắt đầu thường xuyên về nước để chăm sóc bà.

Năm 2016, anh phải chăm sóc mẹ 4 ngày trên một tuần [Bạn thấy không ạ? một tuần chỉ có 7 ngày, vậy mà chăm mẹ 4 ngày/1 tuần] Anh ta phải về Ireland, anh ta tên là Sean ạ.

Năm 2018 thì gia đình anh bắt đầu thảo luận về chuyện đưa bà vào dưỡng lão đường. Nhưng Sean không muốn để mẹ ở đó một mình. Sean đã

phải chia tay với người yêu, vì không thể dành sự quan tâm cho cả hai cùng một lúc. Thời điểm đó, anh nhận thấy mẹ là ưu tiên số 1.

[Bạn thấy nhé, giám đốc nhé, cuối cùng bỏ việc nhé, bỏ người yêu nhé, để chăm sóc mẹ nhé. Vì thấy rằng thời điểm này mẹ là ưu tiên.]

Chúng kiến sức khỏe của mẹ ngày càng xấu đi, một nhà thần kinh học đã nói với anh rằng chứng Alzheimer sẽ đỡ hơn nhiều nếu một người được sống tích cực và hạnh phúc.

Sean quyết định sẽ đưa bà rời mùa đông tại Ireland để tới hưởng ánh nắng ở nước ngoài.

Anh cùng mẹ đến Nepal vào tháng 2 năm 2018 và sau đó thì tiếp tục đến nhiều quốc gia khác. Bà Mary được đi lang thang trên những ngọn núi ở Ý và cảm nhận lớp cát dưới chân mình ở Nam Phi trong những năm cuối đời. Anh cố gắng làm mọi điều mà bà thích. “Mẹ tôi vui vẻ lau bàn trong 1 giờ, và tôi chỉ nhìn bà cười. Tôi đưa cho mẹ con búp bê, bà sẽ ngồi nói chuyện, chơi với nó. Nếu mẹ bị kích động, tôi mang con búp bê lại gần, mẹ sẽ dịu lại ngay”

Đọc đến đây là tôi lại nhớ đến câu thơ của tác giả Huy Phương

“Nếu một khi cha mẹ già lú lẫn,
Làm cho con mất hứng lúc chuyện trò.
Nếu không phải là niềm vui đối thoại,
Xin hãy lại gần và lắng nghe cha”

Lắng nghe cái gì ạ? Lắng nghe những cái điều lảm cẩm lẩn lộn của cha mẹ đấy.

Trời nắng ấm, bà Mary thoải mái ra ngoài đi dạo bên hồ và ngắm nhìn những lũ trẻ chơi đùa. Đám trẻ túm tụm lại trò chuyện với bà lão. Sean còn mang chiếc lược chải tóc của mẹ bên mình, và bọn trẻ thì nhau để chải tóc cho bà.

Để mẹ không phải khó chịu vì mặc tã, Sean còn bế bà ra bồn cầu để đi vệ sinh. Trên mỗi hành trình, anh thường để mẹ ngồi phía sau xe, ngắm nhìn những con đường núi.

Không những là chăm sóc cha mẹ tất từ cái ăn cái mặc, rồi là lúc đi bồn cầu, rồi thay tã, rồi còn đưa mẹ đi chơi, còn để ý ở vị trí nào để mẹ có thể ngồi ngắm được cả những cái dãy núi ở đằng sau.]

Sau chuyến đi Nepal, anh đưa mẹ đến căn hộ của mình tại Rome. Họ cùng đến nhà hàng, ghé thăm các nhà thờ nhỏ mà bà Mary yêu thích.

Đến tháng 5 năm 2019 thì bà lão qua đời. Sean tâm sự “Tôi tạm gác công việc để chăm sóc mẹ, nhưng lại nhận được quá nhiều bài học. Nhiều người nghĩ mẹ già là gánh nặng, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy”.

Chúng ta chấm dứt câu chuyện cảm động về người con trai chăm sóc mẹ bị azheimi ở đây. Tôi thực sự rất khâm phục anh vì mẫu thân tôi cũng bị Alzheimer, tôi biết là khó lắm. Tôi ko biết Sean đã học đạo hay chưa nhưng “Dưỡng phụ mẫu chi thân, dưỡng phụ mẫu chi tâm” nhưng anh đã làm được

Vậy bạn là người học Phật, bạn làm thế nào để bạn cứu được cha mẹ bạn bị Alzheimer?

Có đồng tu hỏi Hòa Thượng như sau:

- Thừa pháp sư, cha mẹ tuổi tác đã cao, lại có chứng bệnh lẫn, vậy phải làm sao để khuyên giải họ đây?

Hòa Thượng trả lời:

- Việc này phiền phức lắm. Bản thân mình nhất định phải đoạn ác tu thiện, tích chứa công đức để hồi hướng cho họ.

[Bạn thấy không ạ? Chẳng còn cách nào. Bạn phải có công đức để bạn hồi hướng cho họ.

Chúng ta tiếp tục...]

Vâng ạ, bây giờ bắt đầu đến ý chính của mục này đây ạ: vậy thì làm thế nào để trị được mệnh cho cha mẹ? Chúng ta chuyển sang ý thứ...

2- Bố thí vô úy trị được mệnh cho cha mẹ,

Tiền sĩ Thái có nói về trường hợp ông nội của tiền sĩ Thái. Thì khi bị tai biến, đưa vào viện thì Bác sĩ bảo:

- Thôi về chuẩn bị lo hậu sự, không cứu được đâu vì cụ đã hơn tám chục tuổi rồi.

Vậy mà Tiến sĩ Thái phóng sinh này, rồi là Tiến sĩ Thái lại nói với ông là:

- Thôi ông ơi dùng số tiền của ông để giúp người nghèo hoặc giúp một số các công việc về Phật pháp này.

Thế là ông thầy đồng ý, thì cuối cùng một thời gian ngắn sau thì ông của tiến sĩ Thái được chuyển từ cái phòng hồi sức cấp cứu tích cực ra phòng bình thường. Rồi sau đó thì được ra viện. Đây chính là bố thí vô úy đề trị được mệnh cho cha mẹ. Các bạn lưu ý.

Nhưng lại nói nếu như trong thời gian hiện tại mà người thân yêu của chúng ta bị nhiễm SARS Covi2 chẳng hạn, vậy thì bạn có đi phóng sinh được như Tiến sĩ Thái không ạ? Không ạ, vì bây giờ Chính phủ đang bảo ko được đi ra ngoài.

Vậy bạn làm thế nào? Theo tôi, cái việc mình quan tâm hết lòng hết sức với cha mẹ, nếu ở trong bệnh viện, bạn có thể thông qua bác sĩ, rồi thông qua các cái thiết bị gọi là thông tin hiện đại điện tử, bạn vẫn có thể quan tâm được. Bạn phải nhớ là trong “Công Quá Cách” có dạy: mỗi ngày thường nhớ đến cha mẹ, yêu kính cha mẹ một ngày thì bạn được 10 công.

Và ngoài ra thì chúng ta sẽ tích cực làm các công đức phước thiện khác, rồi cùng với niệm Phật để có công đức. Bạn hồi hướng mới có kết quả được. Đây ạ, đợt vừa rồi Chính phủ kêu gọi rất nhiều về tình tài đóng góp vào để mua vắc xin cho toàn dân Việt Nam đấy ạ. Còn nếu như một ngày bạn chẳng làm được việc thiện nào cả, bạn cũng chẳng niệm được câu Phật hiệu nào, rồi bạn hàng tối chỉ có đọc “Con nguyện đem công đức này, hồi hướng cho cha mẹ con”, thì cha mẹ bạn cũng chả được hưởng cái gì hết. Bạn phải hiểu điều đấy.

Chúng ta tiếp tục..

Lại nói về chuyện bạn có thể qua điện thoại, rồi nói chuyện động viên, kể cả cha mẹ mình không thể nói được.

Hôm nay có một cái câu chuyện rất cảm động. Có hai ông bà già - ông thì 72 tuổi, bà thì 71 tuổi, cả hai đều bị nhiễm SARS-Covi2, đều phải đưa vào bệnh viện để điều trị hết, đưa vào bệnh viện Nhiệt đới Trung

ương. Thế thì khi đưa vào bệnh viện Nhiệt đới Trung ương thì lúc này cả hai ông bà rất nặng. Nhưng mà khi mà bà mở mắt để nói được thì bà kiên quyết nói với bác sĩ rằng:

- Tôi nhường cái máy thở này cho ông ấy.

Cho nên đến phút cuối cùng rồi thì bà vẫn chọn gia đình và người chồng mà bà yêu quý.

Bác sĩ giải thích rằng:

- Không cần đâu cụ ạ, bởi vì chúng cháu có đủ máy thở.

Bà không tin. Thế đến khi chỉ cho bà thấy ở góc phòng vẫn còn máy thở đây, lúc đấy bà mới yên tâm.

Thế thì lúc đấy ông cụ đang mê man. Thế đến khi ông cụ tỉnh lại thì mọi người mới nói lại là bà cụ nhất định nhường máy thở cho ông cụ, thì ông cụ lúc ấy là hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má. Thế thì thấy ông cụ cứ ra hiệu, thì cô y tá đoán rằng là chắc là ông cụ muốn nói gì với bà cụ, vì hai ông bà nằm cạnh nhau. Nhưng mà cuối cùng ông cụ không nói được, bởi vì khi mà có máy thở, với ECMO thì không nói được, thì cô y tá liền đưa tờ giấy cho ông viết. Ông viết câu gì ạ? Ông viết nguệch ngoạc: “71 tuổi, chúng ta lấy nhau, đã làm được gì cho nhau? Ngày mai ai còn ai mất? Người ở lại phải có trách nhiệm, cố lên em ơi!”

Đấy ạ, trên mạng người ta chụp cả cái tờ giấy mà ông viết nguệch ngoạc, đưa lên trên mạng, rất cảm động.

Thế thì cái cô y tá này cô í cầm cái tờ giấy ông viết như thế, cô mang sang giường của bà cụ, thì lúc này bà cụ lúc ấy là nằm mê man bất tỉnh không biết gì nữa. Thế nhưng cô vẫn đọc lại những cái dòng chữ đấy, cho bà lão nghe, thì thấy bà lão lại hai hàng nước mắt chảy. Các bác sĩ rất ngạc nhiên, bởi vì nghĩ là bà lão đang gọi là trong cơn mê mết không biết gì, vậy mà bà lão cũng hai hàng nước mắt chảy dài.

Và các bác sĩ báo một cái tin vui rằng, bây giờ thì hai ông bà đã bắt đầu chuyển sang cái giai đoạn là tiến bộ hơn.

Cho nên nếu như dù cha mẹ bạn ở trong viện mà có không nói được câu nào, hoặc thậm chí mê man bất tỉnh, mà bạn truyền đạt những cái tín hiệu yêu thương ấy vào, thì chắc chắn cha mẹ bạn cũng nhận được.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]